

Републичком заводу за заштиту споменика културе – Београд достављен је један захтев заинтересованог лица за појашњење две конкурсне документације и то: конкурсне документације за јавну набавку конзерваторско рестаураторских радова на зидном сликарству Богородичине цркве у манастиру Студеница, ЈН бр. 1.3.5-оп/18 и конкурсне документације за јавну набавку конзерваторско рестаураторских радова на зидном сликарству Храма Успења Пресвете Богородице у манастиру Грачаница, ЈН бр. 1.3.6-оп/18, са следећим питањима:

„Дана 07.05.1018. после 15:30 објавили сте на Поталу јавних набавки Измене конкурсне документације за јавну набавку бр. 1.3.5-оп/18 и јавну набавку 1.3.6-оп/18

Молимо вас да нам одговорите на питања:

1. Који мотиви су вас навели да услове тендера у овако великом обиму мењате у последњем тренутку и то непуна 24 часа пре истека рока?
2. Због чега сте дали овако кратак рок за испуњавање бројних, нових (и измењених) услова, ако није само зато да би се елиминисала конкуренција?
3. Молимо вас да образложите од каквог значаја је наведени финансијски капацитет за извођење предметних, стручних, конзерваторских радова?
4. На који начин се наведени ИСО стандарди могу одразити на стручно извођење конзерваторско-рестаураторских радова на средњовековном зидном сликарству? Напомињемо да је реч о сертификатима какве не поседује ни Републички завод за заштиту споменика културе, који је до пре само неколико година био једини надлежан да изводи радове на споменицима културе од изузетног значаја у Републици Србији, а и данас их у смањеном обиму изводи.
5. Због чега сте изменама услова тражили две референце, када је познато да до недавно на тржишту није ни постојала могућност извођења радова на споменицима културе, а да и не говоримо о референцама на спменицима културе од изузетног значаја? На овај начин формира се монопол једне фирме која се најбоље „снашла“ у периоду транзиције. Зашто такав монопол допуштају управо заводи и зашто на овај начин, такав положај појединих, чак и подржавају? Да ли је у интересу државе и очувања споменика културе на којима се ради, стварање монопола, по основу финансијске снаге неке фирме, или је то подстицање конкуренције у циљу ефикаснијег, квалитетнијег и финансијски повољнијег обављања послова?
6. Како то да једна грађевинска фирма, без иједног стручњака из области заштите споменика културе, може бити квалификованија да изводи тако високо стручне и специфичне радове, а да стручњаци, који су у својој каријери радили на нашим најзначајнијим споменицима, и то управо на конзервацији и рестаурацији фресака и зидних слика уопште, не могу испунити формалне услове и не могу радити на пословима на којима су до јуче радили?
7. Како таква политика заштите споменика културе може бити у интересу очувања и презентације наших највећих споменика?
8. Чији се интереси овде и на овакав начин форсирају, јер све упућује на закључак да неко други диктира услове?

9. Чему онда служе Републички завод за заштиту споменика културе и Министарство културе и медија?
10. Зашто су услови по питању квалификација руководиоца „стручне екипе“ и чланова стручне екипе промењени на тај начин, да сликари и други уметници, који су деценијама радили у екипама Републичког завода и поседују огромно искуство сада више не могу ни учествовати у тим радовима?
11. Захтевамо стручно објашњење питања: која је разлика у методологији рада и примени материјала на сликарству на средњовековном малтеру на носачу из XII века до XIII века и на сликарству на средњовековном малтеру на носиоцу из X до XI века или на носиоцу из XIV до XV века? Ово нам је важно да бисмо могли да израчунамо време и упоредимо методологије и материјале и дођемо до адекватне цене.
12. Молимо да нас упутите како да дођемо до „стручњака који су обављали стручну праксу у институцији која се бави заштитом културног наслеђа“ или нам појасните и које би квалификације биле адекватне описаним. Такође вас молимо да нам појасните које послове би такви стручњаци обављали, а што можда други искусни рестауратори не би могли.
13. Зашто је накнадо промењен став и тумачење које смо добили непосредно по објављивању тендера да су сарадници слободни и да се могу пријављивати код кога желе, на тај начин да се сада могу пријавити само код једног понуђача? С којим правом се судбина тих људи, којима је то једини (или главни) извор прихода током године, везују за судбину било ког појединог извођача, који може проћи на тендеру или не проћи?
14. Због чега се поставља ограничење да се иста лица не могу наћи у два или више поступака јавних набавки у понудама једног извођача „који се воде у исто време код овог наручиоца“, ако отварања тендера нису истог дана? Претпоставимо да извођач не добије на два или више тендера, већ буде повољнији само на једном, зашто везивати сараднике за један споменик? Којом логиком сте се управљали да пропишете тако нелогичне услове?
15. Која је сврха М образаца пријава – промена и одјава обавезног социјалног осигурања унапред, пре него што понуђач буде изабран?
16. Шта значи постављање услова „техничког капацитета“ и поседовање скеле од 250 м², када на тржишту постоје фирме које изнајмљују скеле, те да је потребну скелу лакше и финансијски повољније изнајмити на терену (посебно кад је реч о радовима на Косову и Метохији), него транспортовати је из Београда? Зашто се унапред намеће поседовање скеле, када постоје и друга решења? Да ли то значи да понуђач који на тендеру добије посао мора из Београда транспортовати 250м² скеле на терен? Ако је тако, да ли га онда клаузулом у уговору треба на то и обавезати.
17. Чиме се оправдава да понуђач, осим меница које су биле предвиђене и условима у првој верзији тендера, сада мора да обезбеђује и полисе осигурања, које такође нису јасно дефинисане? Али ни то није било довољно па се тражи да „полисе морају гласити на рок трајања, почевши од дана издавања полиса и 2 године дуже од уговореног рока извођења радова“! Зашто?
18. Молим да аргументовано објасните, да ли је сврха свих објављених измена само елиминисање конкуренције и фаворизовање једног извођача који мора да изводи све

радове на конзервацији и рестаурацији споменика културе у Србији, без обзира на његове реалне стручне квалитете или је реч о професионалним разлозима које нисмо приметили.

19. Како ћете да нас аргументовано разуверите у супротно, јер се на основу свега са великом вероватноћом може закључити да се овим изменама једино желело постићи елиминисање сваке конкуренције и учвршћивање већ формираног монопола?“

Поводом достављеног захтева Комисија за јавну набавку број 1.3.6-оп/18 констатује следеће:

Чланом 63. Закона о јавним набавкама („Службени гласник РС” бр. 124/12, 14/15 и 68/15) прописан је начин на који заинтересовано лице може тражити од наручиоца додатне информације или појашњење конкурсне документације.

Такође, конкурсном документацијом за јавну набавку број 1.3.6-оп/18 предвиђено је да се додатне информације или појашњења упућују са напоменом: „Захтев за додатним информацијама или појашњењима конкурсне документације, ЈН бр. 1.3.6 – оп/18.“

С обзиром на то да Законом о јавним набавкама није предвиђена могућност да се једним захтевом истовремено тражи појашњење две конкурсне документације за две јавне набавке, као и да захтев није упућен на начин како је то предвиђено конкурсном документацијом за јавну набавку бр. 1.3.6-оп/18, Комисија за јавну набавку је овај захтев оценила као неисправан и по њему не може поступити.

Имајући у виду наведено, не постоји правни основ за поступање по поднетом захтеву за појашњење две конкурсне документације за две јавне набавке и то: конкурсне документације за јавну набавку конзерваторско рестаураторских радова на зидном сликарству Богородичине цркве у манастиру Студеница, ЈН бр. 1.3.5-оп/18 и конкурсне документације за јавну набавку конзерваторско рестаураторских радова на зидном сликарству Храма Успења Пресвете Богородице у манастиру Грачаница, ЈН бр. 1.3.6-оп/18.

КОМИСИЈА

ЗА ЈАВНУ НАБАВКУ БРОЈ 1.3.6-оп/18